

i højere grad kan tilgodese fru Hansen og hendes lidelsesfæller.

Vi mener, det er vigtigt, at forældre i arbejde kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det må være sådan, at institutionspladser tildeles familier med det største behov, det er kun ret og rimeligt.

Der har været megen kritik af dette lovforslag, både i medierne og i de høringssvar, der er kommet. Af et af høringssvarene fremgår det, at man frygter for de familier, hvor en af eller begge forældre er arbejdsløse, og som i mange henseender allerede er underprivilegerede. Der til må man spørge: Jamen hvad mener man egentlig med, at de allerede er underprivilegerede? Mener man, at arbejdsløse forældre er blottede for evnen til at give deres børn pædagogisk og socialt indhold i hverdagen og er ude af stand til at udvikle barnets kompetencer?

I Dansk Folkeparti mener vi faktisk, det er dybt kritisabelt at betegne arbejdsløses børn som underprivilegerede. Arbejdsløse forældre er nøjagtig lige så gode forældre som alle andre, og man kan måske ligefrem forestille sig, at det ville være et privilegium for små børn, at de kunne være mere tid sammen med forældrene, inden de startede i vuggestuen eller børnehaven.

Her fra Folketingets talerstol er lovforslaget blevet udråbt som modbydeligt og onskabsfuldt, og vi, der støtter forslaget, er blevet beskyldt for at have et perverst menneskesyn. I Dansk Folkeparti har vi kun hovedrysten tilovers for sådanne udtalelser, for hvad er det egentlig, det hele handler om? Det handler om, at for det første må der ikke ændres ved børns grundlæggende ret til at få adgang til en institutionsplads; det handler om, at alle børn inden for en vis periode skal anvises en plads, og det handler om, at det kun er enkelte kommuner, der ønsker at prioritere efter behov, hvilket vil betyde, at nogle børn kommer til at stå på venteliste i lidt længere tid. Men vi snakker jo ikke om år, vi snakker måske om måneder, og Dansk Folkeparti har ikke nogen problemer med det, så derfor støtter vi lovforslaget.

Jeg vil slutte med at sige, at vi faktisk ikke synes, det hverken er modbydeligt eller onskabsfuldt, at børn skal være sammen med deres forældre. Tværtimod tror vi faktisk, det er gavnligt.

(Kort bemærkning).

Karen Jespersen (S):

Jeg mener ikke, at der er nogen, der fra denne talerstol har sagt noget, der overhovedet kunne forstås i retning af, at mennesker, der er arbejdsløse, er dårligere forældre end andre.

Det drejer sig for det første om, at situationen jo er den i mange boligområder, at der ikke er ret mange børn hjemme, og derfor bliver de ret ensomme. Det drejer sig også om, at forældrenes vilkår kan smitte af på børnene og være med til at præge dem, men det er jo overhovedet ikke det samme, som at man er dårlige forældre. I den livssituation, man er i, har man måske ekstra meget behov for at være sammen med andre børn, og forældrene ønsker selv en plads til deres børn. Det er derfor, de er skrevet op til at blive passet.

Så vil jeg godt spørge fru Pia Kristensen, om der ikke også er en risiko for, at de forældre, der er arbejdsløse, må sige nej til et arbejde, netop fordi de ikke kan få deres børn passet sådan lige hu hej, vilde dyr. De problemer mødte jeg i hvert fald tit som socialminister, dengang vi havde den tilstand, så hvorfor går Dansk Folkeparti ikke ind for en pasningsgaranti?

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det er da rigtigt, hvad fru Karen Jespersen siger, at hvis børn ikke har nogen legekammerater på gaden, kan de da godt være ensomme. Men der er det, Dansk Folkeparti siger, at vi har ikke det der med, at børn absolut skal være i en institution for at få legekammerater. De forældre, der går hjemme, jamen lad dem få deres børn tilbage. Lad os få børnene ud på gader og stræder og legepladser.

Med hensyn til de familier, som har problemer – det er jo socialt belastede familier, vi taler om – der griber kommunen jo ind, og kommunen skal også skaffe en plads til de børn.

Med hensyn til anciennitetsprincippet eller rettere sagt pasning i kommunerne, jamen vi går da også ind for, at der skal være en pasningsgaranti, men det er der så bare ikke i alle kommunerne. Og det er derfor, man er nødt til at gå ind og ændre på lovgivningen, så kommunerne får større muligheder for at tildele pladserne dér, hvor behovet er størst.